

Kaip praktiskai pasirengti išpažinčiai?

/ 18 /

Šiandien, kaip taisyklė, įsivyravo įprotis visiškai nebesirengti išpažinčiai. Žmonės mano, jog tas pašnekesys su kunigu klausykloje yra toks paprastas dalykas, jog jį gali atlikti bet kas ir nesirengęs. Ir dėl to, rengiasi žmonės baliams, rengiasi pramogoms, rengiasi darbams, bet išpažinčiai neįsijauna reikalo pasirengti. Galima sakyti, jog rengiasi viskam, kas tik manoma daryti, nes suprantama, jog nuo to priklausys pats darbas. Bet išpažinčiai daroma išimtis. Gal čia nesirengiama dėl to, kad nežinoma, kaip tai padaryti... Lengviau, žinoma, pasakyti kunigui, kad nieko neišmanai ir nieko nemoki, tegul jis sau žinosi, negu kad sukti galvą sau kas ir kaip čia daryti. Bet, iš kitos pusės, daug čia yra ir apsilaidimo. Kiek man, sakysime teko jau klausyti išpažinčių tokių penitentų ar penitentėlių, turbūt, trys ketvirtadaliai iš jų skaičiaus nebuvo pasistengę ir net nemanė rengtis. Kiek iš jų turėjo dar maldaknyges, lyg tyčia visi jas buvo "užmirę" namie, o iš savo nuosavos galvos nesugebėjo to padaryti. Dėl toėjo išpažinties kaip kam papuolet: be "Garbė Jėzui Kristui", be sąžinės sąskaitos, be gailėsčio, be pasiryžimo ir net be žmoniškos pačios išpažinties, nes nepasirengę nieko negalėjo pasakyti. Neužmiršta žmonės kibirą, eidami į šulinį vandens pasisemti, nes tai daro ir kasdieną; neužmiršta jie savo tašių ir maišelių, eidami į krentuves prekių pasisinešti, o čia vieną kartą teateina per kelis mėnesius ar net metus, ir "užmiršta" patį pagrindinį pagalbinį įrankį bažnyčioje - maldaknygę. Kas į tai galima pasakyti?

gai, kad žmogui tas reikalas visai nerūpi. Bet, kaip ten bebūų, užsimirštų ar tingėtų, nebedrįstų ar nesuprastų, pasirėngti išpažinčiai reikia. Reikia šito ir tada, kada net maldaknygės nėra. Kiekvienas eidamas išpažinties turi tai žinoti ir būtent atlikti. Negalima čia savęs apgaudinėti meluojant kunigui, kad pasirėngta, kada visiškai nieko nedaryta. Steina žmogus prie klausyklos langelio tik ką įėjęs į bažnyčią ir sakosi pasirėngęs išpažinčiai, kada kunigas mato, jog visiškai nieko nedaręs. Namie beveik niekas nesirėngia, čia atėję tuoju pat einu prie klausyklos langelio, atėidami plepasi su bendrakaičiais, sakosi pasirėngę. Tai kada ir kaip bepasirėngtas? Ir iš karto išlenda yla iš malšos: norėta tik kunigą apmalkinti. Bet sąžiningas nuodėmtausis neapaukkinamas, nes jis tuoju pat sugauna tokį malgį, o faktinai apsigauva pats penitentas ir nesuprantamas dėl ko jis taip daro. Jo laime, jeigu jis pataiko ant tokio kunigo, kuris nepraleidžia jo duriniui volioti atliekant tokį rimtą veiksmą, koks yra išpažintis, bet yra nemaža tokių, kunigelių, kurie dėl to galvos nesuks, kaip jų penitentai, ir tai šie apgaudinėja daugelį metų ar net ir visą savo gyvenimą, kol mirties patale pamato, kad jų visos išpažintys - vienas apgaudinėjimas.

XX XXXXXXXXXXXXX

Paigi, kas daryti, kad to nebūtų? Kaip praktiškai pasirėngti išpažinčiai net ir be maldaknygės pagalbos.

Pirmiausia reikia tam dalykui būtinai atsidėti. Nedaug, keliolikai minučių ar pusvalandžiui, bet reikia atsidėti tik jam vienam. Čia taisyklė ta pati, kaip ir visur kitur. Tai dirbame viena darba nebežiurime į

kita. Kadangi namie paprastai nepatogu taip padaryti, geriausia atlikti pačioje bažnyčioje. Suprantama, juk dėl to reikia ir atėti tą pusvalandį ar valandą anksčiau, kad būtų laiko pasirengti. Taip tvarkantis su išpažintimi, kaip dabar daugelis tvarkosi, negalima pasirengti, nes paliekama tiek mažai laiko, kad nebėra jau nei kada pačios išpažinties atlikti, o apie pasirengimą jau nėra nei kalbos. Paigi, pasiskirti pasirengimui išpažinčiai laiką ir vietą. Kadangi atgailos sakramentas yra atsivertimo sakramentas, prisipažinimo kelių sakramentas, labai svarbu čia svarbu pasirengiant ir kūno padėtis. Menkas nusizeminimas stovint atsiremus į sieną ar stulpą ir svajojant, atseit rengiantis išpažinčiai; menkas atgaila atsėdus, išplėrus kur nors suole dar ir koją ant š kojos užsidejus dėl patogumo. Tokia kūno padėtis visiškai nesutelia, o priešingai – išblaško ir visi kitokią nuotaką sušedina, negu kad reikia išpažinčiai. Dėl to būtina atsiklaupti. Atsiklaupę turime pasijusti esą Dievo akivaizdoje, jo matomi; turime bent savo dvasioje patys jį pamatyti, nes rengiamės artimiausiam su juo bendradarbiavimui: atsiprašymui už nuodėmes ir prašymui jų atleidimo. Čia turi būti pajautas gyvo su gyvu santykis. Ir šitai reikia iš savęs būtinei išgauti. Išgyvenus į Dievo artimybę jau nesunku bus į jį prakalbėti. Taip tada jam ir pasakykime: Dieve, tu viską matai, Tu viską žinai. Tu dabar ir mane matai ir žinai, ko aš noriu. Padėk man atsikratyti savo nuodėmių. Padėk man gerai pažinti jas, Pavęs už jas atsiprašyti ir nuoširdžiai visas išpažinti kunigui, kad galėtumėte man per jį jas atleisti? Kai kam gali atrodyti, jog tokia malda prieš išpažintį per presta ir per trumpa; Dievui nereikia daug kalbų, o mūsų sąmoningo kreipimosi į

Jį, reikalo pasisakymo ir pagalbos prašymo. O čia šie esminiai dalykai ir yra. Ir kada jūs tokias priešišpažintines maldas patys kursite, darykite tai kuo paprasčiau, kad tik būtų išsakyta Dievui jūsų tikras reikalas ir malda jo akyse skaitysis suksine.

Poliau turi sekti nuodėmių prisiminimas. Čia daugeliui jau yra neperžengiama siena. Daugelis nežino čia nei nuo ko pradėti, nei kuo užbaigti. Jiems spaisuka galva ir viso to rezultatas būna tas, kad ir po sąžinės sąskaitos nieko nežino, kaip nežinojo prieš ją. O sunkumas pasidaro dėl to, kad darant sąskaitą nesilaikoma jokios tvarkos. Be tvarkos nieko negalima padaryti, taip pat negalima ir sąžinės sąskaitos atlikti. O kokios tvarkos čia laikytis? Kokios nori, kad tik būtų tvarka. Galima peržvelgti savo pergyventą laikotarpį vertinama nant jį pagal pareigas šeimoje ir visuomenėje; pagal pareigas sau pačiam, artimui ir Dievui; pagal vyresnio ar pavaldinio pareigas; pagal tėvų ir vaikų pareigas ir t.t. Galima peržvelgti Dievo ir Bažnyčios įsakymus. Šiuo atveju labai svarbu atsiminti ne tik pačius įsakymus, bet ir kiek patinka plačiau juos paimti; taip, kaip katekizme pasiūkinta, ką jie draudžia ir ką įsako ir kaip gali būti sulaužyti. Sakysime įsakymas: "Nežudyk". Jis draudžia ne vien tik savęs ar kito nužudymą, bet ir visoki kūno žalojimą, sveikatos ardymą, pyktį, visoki sielos pažeidimą, traukimą nuo išganymo ir panašiai. Visi iš karto atvejai niekada nepasitaiko, bet nekuri iš jų nekuriems žmonėms pasitaiko ir tai reikia atskirti, o nesakyti: "Nieko neužmašiau" ir manyti, kad prieš įsakymą jau nebenuširdėjau. Reikia atsiminti kaip nuodėmės padarytos: mintimis, žodžiais ir darbais;

neišpildymo įsakyto dalyko ar veikiau prieš įsakymą. Reikia atsiminti ar svarbiame dalyke ir suprantant, ir laisvai tai padaryta, ar gal pilnai nežinant, abejojant, kam nors priverstus taip daryti. Jeigu peršengta paliepiamai suprantant ir laisvai ir svarbiuose dalykuose, reikia nuodėmės yra sunkios /kaip vagystės, paleistuvystės, pasigerimai, sužalojimai, pagėginimai, skriaudimai, šmeižtai, svetimoteriavimai, iš tingėjimo sekmedieniais šv. Mišių apleidimai, vėlykinių apleidimai ir panašūs dalykai/. Ir būtina atsiminti, kiek kartų jos buvo pakartotos. Jeigu tikrai neįmanoma atsiminti, būtina pagalvoti, kokiu atvežtu dažnamu jos kartojosi dienos, savaitės, mėnesio ar metų laike. Ko negalima atsiminti, nereikia dėl to galvos ir laužyti.

apgalvojus nuodėmės ir maždaug jas suskaičiavus, vel taip pat paprastai už jas Dievo atsiprašyti. Pav., kad ir šitokiais savo žodžiais: "Matai, Viešpatie, kas ir vel su manim pasidare. O kiek kartų tau žadėjau nebe nusidėti, būti geresnis. Pats save pasmerkiau dėl savo žodžio sulaužymo dėl pakartotos tau neištikimybės. Dieve, atleisk man ir vel. Tu toks geras. Man labai skaudu, kad šitai atsitiko. Tu liepei mums daug sykių dovanoti savo kaltininkams, atleisk ir man, nors daug tau nusidėjau. Aš vel iš naujo ryžtuosi mesti blogą gyvenimą, saugotis nuodėmų vedančių progų, tikrai noriu būti kitoks, negu dabar prieš tave esu. Dieve, pasigailėk manęs nusidėjėlio". Ar galima šitai pasakyti be maldsknygės? Puikiausiai. Kiekvienas mes mokame kalbėti vienas kitam ir labai gudriai, ir labai nuoširdžiai, ir nusižeminę, kaip to reikia. Galima tą patį padaryti ir Dievi. Juo labiau kad nei tokios išminties jom nereikia,

o paprasto, nuoširdaus, kaip Pėvui, atsi-
prašymo: "Dovanok, Pėveli, man ir šį kartą.
Tu pats padek man būti ištikimu savo vaiku".
Čia, kaip matote yra šis gailėstis ir pasi-
ryžimas, viskas ko reikia išpažinčiai. Rei-
kia tik tikro į reikalą įsijautimo ir tikro
nuoširdumo. Nereikia tam nei daug laiko. Per
pusvalandį rimtai tą darbą dirbant, galimas
labai gerai pasirengti. Žinoma, jeigu turimas
malda knygė, kiek palengveja darbas, bet ge-
riau, kad pats jį padarai be kitų pagalbos.
bet kito žodis, jis negali taip pritikti,
kaip savas, iš širdies išėjęs. Dėl to dau-
guma tų, kurie rengiasi iš malda knygių, daž-
nai tik formalumą atlieka, o ne pasirengia.
Perskaitymas kelių puslapių iš malda knygos
ne visada reiškia gerą pasirengimą.

Paigi, visą suvedant į vieną, reikia
pasakyti, jog reikalas nėra toks, kurio jūs
negalėtumėte sutvarkyti. Kriesingai, jie
yra iš tų, kuriuos kiekvienas lengvai gali-
me atlikti. Juk gyvenime jūs daug sudėtin-
gesnių darbų dirbate ir puikiai susitvarko-
te. Ir čia susitvarkysite, jeigu tik tikrai
norėsite ir kaip sau darysite. Amen.